

Остіа, при тиброво то устье, заедно съсъ тамкашни тѣ солены изворы. Послѣ той укрѣпиль гора та Яникуль, що лежи на отерѣшна та тиброва страна, която запавала града и рѣка та отъ Етрусцы тѣ. За по голѣмо улесненіе, тѣзи гора была съединена съ града чрезъ дървянъ мостъ (pons sublicius), който до най дирни тѣ времена много са почиталъ отъ Римляны тѣ, като единъ отъ най древни тѣ паметници отъ живота на прѣдѣды тѣ имъ. Тѣй въ 24-годишнье то си царуванье, Анкъ Марцій, за прославянье на свое то господарство, съединилъ военна та слава съ добрины тѣ на мира.

III. ТАРКВИНІЙ ПРИСКЪ И СЕРВІЙ ТУЛЛІЙ.

ТАРКВИНІЙ ПРИСКЪ.

1. Съ какъвъ начинъ Тарквиній станжлъ царь.

Въ правленіе то на Анка Марція въ Римъ са преселилъ единъ богатъ чужденецъ, по име Лукумонъ. Баща му, гръцкій търговецъ, като бѣгалъ отъ гражданско то безредіе на отечество то си, Коринѣъ, прибралъ са въ Италія у Етрусцы тѣ, заселилъ са въ града Тарквиній, дѣто са оженилъ за една Етруссека жена. Слѣдъ бащина та си смърть, Лукумонъ са рѣшилъ да премине въ Римъ, съ надежда чрезъ туй да си намѣри щастіе. И той не са излъгалъ въ свои тѣ надежды: царь тѣ и народъ тѣ пріеди благосклонно богатыя и щедрыя чужденецъ. Въ Римъ Лукумонъ премѣнилъ име то си на Луцій Тарквиній.

Скоро съгледали мѣдрость та и високо то образование на Тарквинія и наченжли часто да го привыкватъ на царскія съвѣтъ; при туй, той показалъ себе си и храбрьъ воинъ, и съсъ сичко туй добылъ уваженіе то на римскія народъ. Анкъ Марцій, при умиранье то си, препорѣчилъ му настойничество то надъ двама та си